

Προσθετόν δὲ καὶ τὸ ἑξῆς·

Ἡ Ἀφροδίτη δὲ δ' ἐπιβαλλομένη
χαίταισιν εὐώδη ῥοδέων πλόκαμον ἀνθέων
τῇ σοφίᾳ παρέδρους πῆμπαιν ἔρωτας·

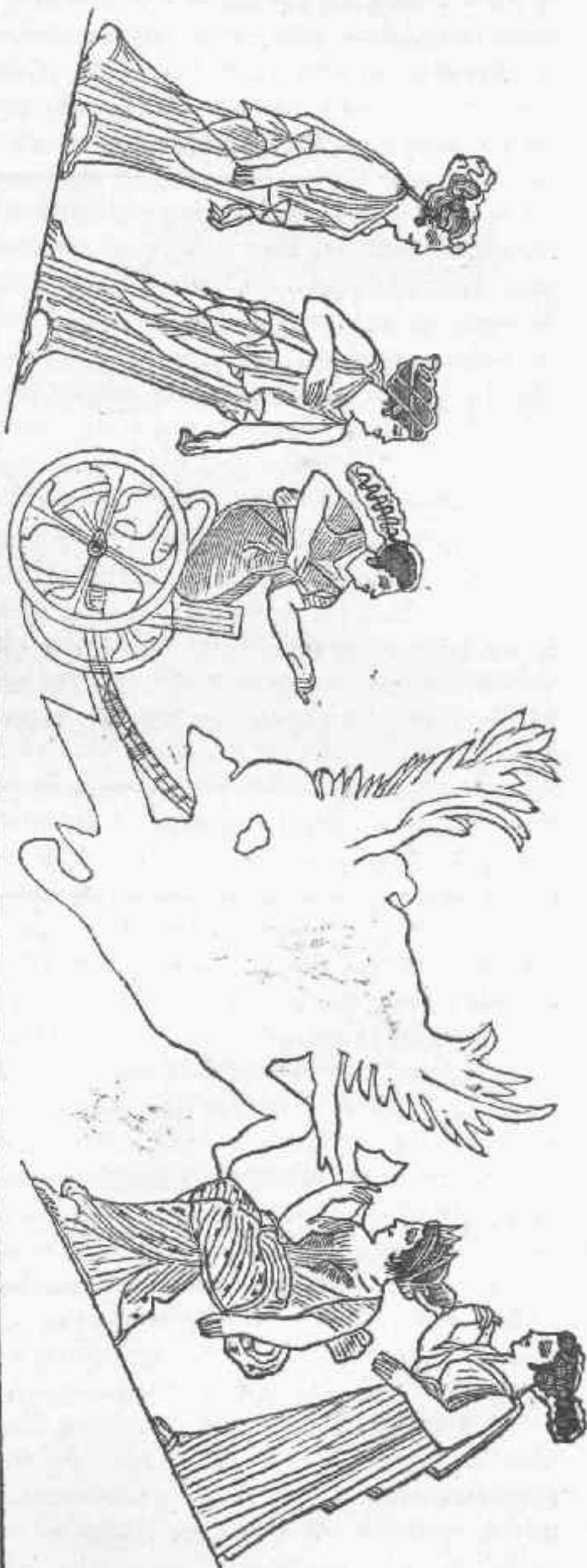
Ἑρμηνεύων τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Εὐριπίδου (Μήδ. 797) ὁ Σχολιαστὴς προσθέτει ταῦτα· «Λέγουσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην παρατιθέναι τοῖς ἑαυτῆς πλοκάμοις πολὺν τινὰ κόσμον, καὶ οὕτως δὴ ἐρασμίαν ἑαυτὴν παρασκευάσασαν ἐξαποστέλλειν τοὺς ἐπὶ πᾶσιν σοφίαν ὁδηγοὺς ἔρωτας. Ἡ Ἀφροδίτη ἦτο ἡ μήτηρ τοῦ ἔρωτος, ὅστις καθὰ λέγει ὁ Εὐριπίδης (Ἰππολ. 1268).

«Τὰν θεῶν ἄκαμπτον φρένα
καὶ βροτῶν ἄγαιε Κύπρι· σὺν
δ' ὁ ποικιλόπτερος ἀμφιβαλὼν
ὠκυτάτῳ πτερῷ
ποταῖται δ' ἐπὶ γαίαν, εὐάχνητον
θ' ἄλμυρόν ἐπὶ πόντον·
θέλγει δ' ἔρωσι, ᾧ μαινομένην καρδίαν
πτανὸς ἐφορμάσει
χρυσόφαις φύσιν».

Χρυσοπτέρυγες ἦσαν διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἔρωτες τοῦ ἡμετέρου ἀγγείου, οἵτινες ἐνταῦθα παρίστανται συντελοῦντες πρὸς διάπραξιν ἐρωτικοῦ τινος σκοποῦ, διὰ τῆς θέλξεως τῆς γυναικὸς ἐκείνης, πρὸς ἣν ἐφόρμησαν μὲ μαινομένην καρδίαν. Ἄν δὲ ὡς τοιοῦτον σκοπὸν δὲν θεωρήσωμεν ἀπόλυτόν τινα, καὶ τὴν πράξασιν τοῦ ἀγγείου ὡς μὴ ἀναφερομένην ἀορίστως εἰς τὴν διάπραξιν γάμου τινὸς δυσκόλως κατορθωθέντος, ἐπομένως τὸ ἀγγεῖον αὐτὸ ὡς γαμήλιον δῶρον πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ τοιούτου γάμου, τότε εἶναι ἀνάγκη ν' ἀναζητήσωμεν τὴν ἐρμηνείαν τῆς παραστάσεως εἰς μυθολογικὸν τινὰ σκοπὸν, διὰ νὰ ἐνομάσωμεν τὰ ἐν ταύτῃ πρόσωπα.

Ἀνερευνῶν τὰς διαφορὰς ὑπὸ τῶν συγγραφέων μνημονευομένας ἐρωτικὰς ἐνεργείας τῆς Ἀφροδίτης, τὰς ὁποίας ἐνήργησεν αὕτη διὰ τοῦ υἱοῦ τῆς, ἐθεώρησα δύο τοιαύτας ὡς σχέσιν ἐχούσας μὲ τὴν ἐν τῷ ἀγγείῳ πράξασιν· τὴν διαπραχθεῖσαν ἐν Λακεδαίμονι ὑπὲρ τοῦ προσφιλοῦς τῇ Κύπριδι Πάριδος, καὶ τὴν ἐν Κολχίδι ὑπὲρ τοῦ προσφιλοῦς τῇ Ἥρᾳ καὶ τῇ Ἀθηνᾷ Ἰάσονος. Καὶ ἡ μὲν πρώτη περιεσώθη περισταμένη ἐν διαφόροις ἔργοις τῆς ἀρχαίας τέχνης, εἰς ἅτινα πάντα παρκτηρεῖται ἡ ἐνέργεια τοῦ ἔρωτος παρὰ τῇ Ἑλένῃ, παρόντος καὶ τοῦ ἐραστοῦ τῆς Πάριδος, πολλάκις δὲ καὶ αὐτῆς τῆς Ἀφροδίτης· ἀφοῦ δ' αὐτοῦτο ὑπεσχέθη ἡ ἰδίᾳ τῷ Φρυγίῳ ἥρῳι κρινόμενη ὑπ' αὐτοῦ μετὰ τῶν δύο ἄλλων θεῶν· «Αὐτὴ τε συμπαροῦσα δεήσομαι καὶ τῶν Χαρίτων ἀκολουθεῖν, καὶ οὕτως ἅπαντες αὐτὴν ἀναπέισομεν (Δουκιον. Διαλ. 20, 15). Ἐπειδὴ δὲ εἰς οὐδεμίαν τῶν παραστάσεων τούτων ἐλλείπει ὁ Πάρις, οὐδὲ ἀναφέρεται ὑπὸ τινος συγγραφέως ὅτι ἡ Ἀφροδίτη ἐπαμύνη πρὸς τὴν Ἑλένην πρότερον τὸν ἔρωτα ἢ ἄλλο τι πρόσωπον τῆς ἀκολουθείας τῆς ἵνα τρέψῃ τὰς φρένας

αὐτῆς ὑπὲρ τοῦ Πάριδος, εἰκάζω ὅτι ἡ διὰ τῶν εἰκόνων τοῦ ἀγγείου παρασταμένη σκηνὴ ἀναφέρεται εἰς τὸν Ἰάσονα καὶ τὴν τροπὴν τῶν φρενῶν τῆς Μηδείας. Νομίζω δὲ ὅτι ἡ ἐρμηνεία αὕτη εἶναι κα-

ταλληλοτέρα παρακινούμενος καὶ ἐκ τοῦ τόπου τῆς εὐρέσεως τοῦ ἀγγείου, εἰς ὃν ἐθεωρεῖτο ὁ Ἰάσων, καὶ ἐτιμᾶτο καὶ ἐλκτρεύετο ἡ Ἀφροδίτη, πρὸς δὲ καὶ ἡ